

Dulcea mea răzbu­nare

Traducere din engleză de Oana Dușmănescu

Paula

Vreau să-l fac pe soțul meu să se îndrăgostească din nou de mine.

Să vă explic. Acesta nu este un exercițiu inspirat de gloriosul matriarhat din anii '50.

N-am citit niciun articol din revistele pentru babe, gen „Douăzeci de metode prin care să-ți păstrezi bărbatul“. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr.

Vreau să se îndrăgostească din nou de mine pentru ca, atunci când o să-l pun să dispară dracului din viața mea, să-l usture. Sau măcar să priceapă ce i se întâmplă. Să nu-și spună, pur și simplu: „A, ce bine!“

Vreau să-l doară!

*

Robert stă la masă în bucătărie în timp ce eu gătesc. Cu un aer absent. Cu nasul în telefon. Tastând repede cu degetele mari, ca un adolescent. Probabil că-i scrie ei. El habar nu are că eu știu. Pare același tip dintotdeauna. Tipul

care ieri era soțul meu, bărbatul cu care am fost măritată vreme de optsprezece ani. Astăzi e omul care-și înșală soția. Mă trezesc holbându-mă la el, încercând să văd dacă-l văd ceva de gol. Cum de nu mi-am dat seama? Ridică privirea și zâmbeste.

— Ce-i? Ce-am făcut?

Vorbește și ferește de mine discret ecranul mobilului; probabil că nici nu-și dă seama că face asta. Încerc să-i zâmbesc și eu.

— Nimic. Mă gândeam doar...

El ia sticla, îmi reumple paharul, apoi pe al lui. Acesta a fost dintotdeauna ritualul nostru de câte ori e acasă seara. Eu mă agit pregătind cina, în timp ce el se cocoată pe un scaun și-mi povestește despre ce s-a mai întâmplat pe la muncă. Dar zilele astea are mai degrabă chef să stea cu un ochi în telefon și să-mi acorde doar jumătate din atenția sa. Măcar acum știu de ce.

— Periculos, spune el acum. Prea multă gândire n-a făcut nimănui prea bine.

Râd forțat.

— Ah, ce noroc atunci că n-o fac prea des. De fapt, încercam să mă hotărâsc dacă să fac orez sau piure, deci chiar era o chestiune de viață și de moarte.

— Surprinde-mă. Vrei să te ajut?

Îi fac semn că nu. Ultimul lucru pe care l-aș suporta e să ne jucăm de-a familia fericită. E prea curând.

Sare de pe scaun, cu paharul într-o mână și cu telefonul în cealaltă.

— Atunci mă duc să fac un duș.

— Nu sta prea mult, spun eu. I-am promis Georgiei că mâncăm devreme. Trebuie să se vadă cu Eliza la 19:30.

— Zece minute, zice el, iar eu trebuie să mă abțin să-l întreb la ce-i trebuie telefonul, dacă face doar un duș scurt.

*

Telefonul l-a dat de gol, apropo. Acest vechi clișeu. N-am tras cu ochiul. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să trag cu ochiul. Nici măcar nu m-am obosit vreodată să-i cer parola pentru că n-o folosește niciodată, doar își trece degetul peste buton ca să-i citească amprenta. Deci, pur și simplu, a fost noroc chior că am văzut ce am văzut. Dis-de-dimineată, înainte să plece la studio — amețit de trezirea bruscă — l-a lăsat pe blat când s-a dus să se îmbrace. Eu mă trezesc întotdeauna în același timp cu el în zilele în care se duce la studio, chiar dacă trebuie să iasă din casă la 6. Sunt destul de sigură că nici nu-mi dădusem seama că există ora 5:15 dimineța până când alarma n-a început să sune, într-o bună zi. Îmi place să-i țin de urât în timp ce-și mănâncă micul dejun. Să-l sărut la despărțire când pleacă. Niciunul dintre noi nu funcționează total la ora aceea, deci pot doar să presupun că nu s-a gândit că nu e bine să-și lase telefonul la vedere.

Eu nici măcar nu l-am observat. Dar apoi a bâzâit, semn că a primit un mesaj, iar eu m-am uitat fără să mă gândesc. Cuvintele „Te iubesc” mi-au atras atenția, la fel ca numele de sus. *Saskia*. Fără să-mi dau seama ce fac, l-am înșfăcat repede, înainte ca mesajul să dispară și să nu-mi mai fie niciodată la îndemână.

Doamne! Era gata să fim prinși aseară! MULT PEA riscant! Sper că Paula a crezut-o!!! Nu m-am simțit prea bine c-am fost nevoită s-o mint în față! Te iubesc xxx

M-am holbat șocată la ecran, am apăsat câteva taste, sperând că pot accesa în mod miraculos întreaga conversație, dar n-aveam nicio speranță. L-am auzit pe Robert învârtindu-se prin dormitor, știind că se va întoarce din clipă-n clipă. Am memorat mesajul și am aruncat telefonul la loc pe blat când i-am auzit pașii pe hol, prefăcându-mă fascinată de ceva din sertarul cu tacâmuri.

Și-a depistat mobilul care zăcea pe blat. Mi s-a părut mie sau chipul i-a fost străbătut de o mică expresie de teamă? Am încercat să mă port firesc, nu voiam să mă dau de gol că văzusem mesajul. L-a luat și l-a pus în buzunar, fără să se uite la ecran.

Îmi doream foarte mult să-i zic câteva chiar în clipa în care iese pe ușă. Sau să-l pocnesc. De fapt da, câțiva pumni m-ar fi făcut să mă simt mult mai bine. Dar din fericire m-am stăpânit. Știam că trebuie să rumeg ceea ce văzusem. Trebuia să mă asigur că nu există nicio explicație nevinovată înainte de a o apuca pe o cale fără întoarcere.

Acum revine vioi în bucătărie, proaspăt dușat, miro-sind ca un soi de fruct chimic și îmbrăcat cu niște pantaloni vechi de alergat și un tricou lălâu. Îmi pun un zâmbet fals pe chip.

— Vrei s-o strigi tu pe Georgia? Cinci minute.

— Sigur. Miroase senzațional.

Surâd extatic. Slavă Cerului pentru cursurile de actorie. Din păcate, n-am urmat niciun curs numit „Cum să-ți convingi soțul că totul e-n regulă când tu, de fapt, îți dorești să-l înjunghii cu o furculiță“. Să-mi aduceți aminte. Dacă devin vreodată profesoară de actorie, asta va fi prima temă pe care o voi da elevilor mei.

— E doar un chilli.

Robert iese încet și-l aud strigându-i Georgiei că e gata cina. Știu că, mai presus de orice, nu trebuie să mă dau de gol în fața fiicei noastre, așa că-ncerc să-mi potolesc agitația și să mă autoconvinc că totul e drept pe lume.

Mă strădui din răspuțeri să nu plâng. Scot dopul unei sticle de vin roșu și-mi torn un alt pahar. Când Georgia dă buzna pe ușă, cu geanta plină de cărțile de care are nevoie pentru recapitularea de la prietena ei, stau lângă blat sorbind din vin de parcă n-aș avea nicio grijă pe lume.

— Vrei un pahar? zic eu, știind deja răspunsul.

Georgia se strâmbă de parcă i-aș fi oferit pipi de pisică.

— Bleah. De ce n-ai niciodată vin alb? Sau vodcă?

— Pentru că atunci ai accepta când ți-aș oferi ceva de băut.

Ea izbucnește-n râs.

— Nu-i nimic. Fac Jägerbombs ieftine la Vogue în seara asta. Pot să mă fac praf mai târziu.

— George... spun eu, dar ea mă-nterupe.

— Glumesc!

— Sper.

— Serios... e absint, de fapt.

— Foarte amuzant.

Se apleacă peste mine și mă sărută pe cap exact când intră Robert, fără nicio grijă.

— O-o. Ce-ai mai făcut? spune el.

Vechea lui glumă: vezi Doamne, orice semn de afecțiune din partea adolescentei noastre e un fel de a-și cere scuze.

Georgia râde și-și ciufulește părul, așezându-se la cină. Mă înclin și-i umplu paharul lui Robert.

Imaginea idilică a unei familii fericite.

2

Nu sunt răzbunătoare din fire. Parțial pentru că sunt prea leneșă. Să te răzbuni cere efort. Dar n-am fost nicio dată genul care să petreacă ore întregi complotând cum să i-o întorc colegului de birou pentru că n-o contrazice pe șefa când aceasta îl laudă pentru ceva ce am făcut eu. Asta a sunat de parcă aș avea o supercarieră, unde colegii rivali sunt angajați într-o luptă acerbă pentru supremație, croindu-și cu ghearele drumul către vârf, aruncându-se reciproc la pământ și călcându-i în picioare pe cei slabi. La drept vorbind, eu lucrez într-o patiserie. Ah, ce glumă bună! Grasa lucrează la magazinul cu prăjituri. Citesc asta pe chipurile oamenilor când le-o spun. Pariez că mor cu toții de nerăbdare să mă întrebe dacă sunt plătită în produse sau dacă meseria mea e cea de degustător-șef. Ca să fie clar, eu stau la vânzare, nu la bucătărie. Fac cafele la mașina noastră elegantă, încălzesc panini și pateuri, încasez banii.

Dar de data asta Robert mă scosese din minți. Știu că poate fi egoist. Are tendința de a se lua prea tare în serios, pe sine și slujba pe care o are. Și știu că ne-am înstrăinat puțin în ultima vreme. Ne înțelegem bine în continuare, dar el nu-mi mai împărtășește lumea în care trăiește. Înainte